

„פלטסטיני“ מופיעה שגיאה באיות. כמעט כל חומר הלימודים במוסדות החינוך של אש"ף מבוסס על הקניית הכרה לאומית לתלמידים הפלטסטינים הלומדים שם. בבית-הספר לומדים כ־300 ילדים, כולם יתומים שהוריהם נפגעו במלחמות האחרונות.

בבית-הספר בית האושר שמנהל אש"ף באחד מפרברי בירות. התלמיד הפלטסטיני רושם על הלוח את המיטפת: „הפלטסטיני הוא לוחם חזק. הוא נאבק כדי למצוא צדק...“ דווקא במילה

שיעור באנגלית

באש"ף

לבעלה. ארט דלוגוף, הישראלים הם בני-בית.

„כמו כל ישראלית ממוצעת, היא מעידה על עצמה, „היה גם לי חלום כל השנים לבקר במדינות-ערב. כישראלית, שגדלה פה בארץ בין המלחמות ובתוך גבולות סגורים, עניין אותי מה נעשה מהעבר השני של הגבול, בארצות הסורבנות אותנו. האמנתי שיבוא יום ואוכל לבקר בהן.“

בשנה שעברה טיילה בסוריה. ירדן ו־מצריים. השנה, בדרכה לארץ. ביקשה לעבור גם דרך לבנון. ואם כבר מזדמנים לביירות, מה פשוט וטבעי יותר מלערוך גם ביקור אצל אש"ף, ביחוד כשמצויידיים בכמה המלצות של ידידים המכירים את פעילותה של אביטל לקירוב לבבות בין יהודים וערבים בארצות-הברית.

משחק באש

לפי שמי שאני ישראלית. הוא הזמין אותי לבוא למישרדו. „לקחתי מוגית ונסעתי לפי הכתובת שנתן לי. זהו אחד המישרדים של אש"ף, המפורזים בבניינים שונים בביירות. הוא סברי גריס, ממונה על המחלקה הישראליית.

„המישרד נמצא בבית ישן ומקולף טיפה, מרהוט בפשטות. אבל סברי עצמו קיבל אותי שם כשהוא לבוש בהידור. כשהתחלנו לשוחח הוא עבר מייד לשוחח איתי בעברית. סיפרתי לו שהייתי ידידה של המשורר ראשד חוסיין, שהיה גם ידידו, והוא התרגש מזה. סיפר לי על עבודתו. הוא עובר על העיתונות העברית המגוינת עה למישרדו, וצופה בטלוויזיה הישראליית. הוא ממונה על כל החומר שמגיע אליהם מהארץ.“

„בינתיים נוצר מצב מוזר: שנינו עמדנו ודיברנו עברית שוטפת באמצע מישרד אש"ף בביירות. התחילו להסתובב מסביבנו אנשים וסברי חזר לדבר אנגלית. הרגשתי שהוא עשה זאת לא משום שחצה לו להשתמש בשפה, אלא בגלל, כדי שלא אקלע לאי-נעימות.“

„ביקשתי ממנו שיערכו לי סיור במוסד דות אש"ף הלא-צבאיים, וקבענו שהסיור ייערך למחרת. ואומנם למחרת בא אלי למלון אחד בשם עמאר. שאמר לי שהוא מעכו. הוא הפך למלווה שלי. קודם כל הוא לקח אותי למישרד של מחמוד לבא-די, שם שוכנת מעין מיטרה עצמאית של אש"ף. שם גם מחלקים רישיונות להסתובב במחנות ובמיתקנים שלהם. פגשתי שם את מחמוד לבאדי, מנהל מישרד ההסברה של אש"ף. הוא היה רשמי ונוקשה ולא הירבה בדיבורים. ביקש שאמלא טפסים וארשום בהם את הפרטים שלי. ציינתי שם שנולדתי בארץ. „כשהיו בידי הרישיונות החלתי בסיור.“

עיר, שלא נפגע במלחמת האזרחים. שיא עונת התיירות — והמלון ריק. מלבד החדר שרועמד לרשותה היו שם עוד שני חדרים תפוסים. לכבודה הדליקו את הדימם החמים במלון. „למחרת בואי לביירות צלצלתי למישרד אש"ף, מספרת אביטל. „הצגתי את עצמי בשמי, כצלמת שבאה מניו-יורק, שרוצה לבקר ולצלם כל מה שקשור למוסד דות השיקים והילדים של אש"ף. הפנו אותי לסברי גריס, שכנראה הבין מייד

בובות כמו

ב„משכית“

בסעתי לשם כאדם פרטי, כאם לראות מה הם עושים בתחומי השיקים והחינוך, מספרת אביטל. „רציתי לראות מה נעשה בשטח ולא היתה לי ברירה אלא לפנות לאש"ף, מפני שלבד אי-אפשר להסתובב שם בין הפליטים הפלטסטינים ובייחוד לא אחת כמוני, עם שם ישראלי מובהק.“

היא באה לביירות. שיכנו אותה במלון פדאל, מהמהודרים שבמלונות במרכז ה-

שלושה נכים של אש"ף המאושפזים בבית-החולים של אש"ף בביירות. האחד מהם נפצע מידי הירדנים, השני מידי אנשי הפלאנגות בעת מלחמת האזרחים והשלישי בהפצצה ישראליית. לטענתם, אף אחד מהם לא היה לוחם באירגונים הפלטסטיניים.

האמצע

צעירה פלטסטינית מחזיקה בידה תי"ק בבית-היתומים של אש"ף. במוסד שובות בהתנדבות צעירות רבות שכל אחת מהמטפלות מאמצת לעצמה כשמונה ילדים. ידה מה שהיא מכנה „חומר-נפץ“: משהו העשוי לספר על אנשי אש"ף כבני-אדם. ואז התרחשו לפתע הטבח באוטובוס בכי-בישהחוף והפלישה ללבנון וכאילו עיר-בבו לה את כל הצבעים בתמונה היפה שרצתה לצייר. היא חשה שכל הדברים האלה כאילו מכוונים נגדה באופן אישי ורצתה לצעוק: למה עשיתם לי את זה?! היא נותרה עם התמונות והחוויות של הביקור ועתה, כשהפצעים החדשים נספרו מעל הצלקות הישנות, לא-כליך נוח לה לדבר על כך ולהשמיע את מה שרצתה בעצם להגיד.

למרות שהיא אזרחית אמריקאית קצת יותר מעשרים שנה, חשה עדיין אביטל דלוגוף את עצמה כישראלית. סוף-סוף היא צברית, שגדלה והתחנכה בגיבעתי-ברנר. כל מיטפתה בארץ. אביה, מרצה נודע לתנ"ך, מתגורר בקיבוץ נצרי-סרינגי. והיא עצמה, למרות שגלתה לניו-יורק, מבקרת תכופות בארץ ושומרת על קשר אמיץ. העברית שבפיה שוטפת, ובמועדון הוולג' גייט המפורסם בניו-יורק, השייר